

Verslag Woestijnreis 2022

Lara en Djaga trokken samen met 25 Limburgse jongeren trokken door de woestijn in Zuid-Marokko om te gaan bezinnen. Ze stapten 130 kilometer. Tijdens de reis werkten ze aan enkele duurzame ontwikkelingsdoelstellingen. Zo zorgde de groep voor drinkbaar water in een schooltje en plantten ze bomen. Je leest hun verhaal hier.

1. We zijn nu enkele weken na de reis. Hoe kijk je op deze ervaring terug? Heeft het iets wezenlijks veranderd in je manier van werken? Of in je eigen leven?

Lara:

“Je bent een persoon voor de woestijn en je bent een persoon na de woestijn.”, dat was de uitleg die we op voorhand kregen. In het begin vroeg ik mij af wanneer dat moment zou komen en of dat überhaupt wel zou komen, maar tijdens de tocht heb ik geleerd om deze gedachten los te laten en gewoon te genieten van het moment. Vanaf het moment dat ik dit los liet werd ik meermaals geconfronteerd met mezelf. Er zijn weinig prikkels in de woestijn, waardoor er een soort rust over je heen komt en je meer in contact komt met jezelf en met je gedachten en gevoelens. Ik had ook een boekje bij waarin ik de inzichten opschreef die ik kreeg tijdens de reis.

Ik ben nu na de reis meer dankbaar voor de kleine dingen en ik neem minder zaken vanzelfsprekend. Ook ben ik me meer bewust van de doelen die ik wil bereiken en hoe ik deze kan verwezenlijken, want een doel zonder plan is slechts een wens.

In de woestijn heb ik nog eens extra de kracht van positieve gedachten ontdekt. Er waren bv. mensen die vaak negatief waren tijdens het wandelen en voor hen ging de tocht dan ook extra moeizaam. Voor mij ging het zeer vlot, ondanks dat ik niet sportief ben. Dat komt omdat ik steeds positief probeerde te denken en genoot van ieder moment. Ik probeerde tijdens de woestijntocht dat inzicht ook over te brengen aan de jongeren en tijdens mijn begeleidingen nu, refereer ik ook regelmatig naar de woestijn en naar de kracht van positieve gedachten.

In de woestijn leef je vooral in het hier-en-nu. Je bent bezig met het wandelen, met vandaag en met elkaar. Dat probeer ik nu ook meer te doen in het dagdagelijkse leven: niet voortdurend bezig zijn met het verleden, want daar kan je toch niets meer aan veranderen, je kan er enkel uit leren. Ook probeer ik niet meer te veel te piekeren over de toekomst, want het is vandaag dat je je toekomst maakt.

Djaga:

De stilte van de woestijn maakt dat je alleen bent met jezelf en jouw gedachtes. Welke die gedachtes ook zijn, Mustafa verteld laat ze komen en gaan. Je hebt genoeg tijd om na te denken door de lange wandelingen waarbij het enigste wat moet wandelen is. Wandelen van A naar B zonder rekening te houden met de tijd en anderen. Er zijn amper prikkels waardoor je voor mijn gevoel een laag dieper tot jezelf komt.

Er wordt verteld dat je nieuwe inzichten krijgt tijdens de wandeling. Als er niets komt maak je je soms wat zorgen, oei als er maar nieuwe inzichten komen. Maar dit is iets wat komt wanneer het komt, je kan het niet forceren. Alles komt hoe het komt, wanneer het komt. Als je alles loslaat en je plek in het hier en nu volledig aanvaard.

Je staat elke dag op om 7u en de wandeling was rond de 20km per dag in een woestijn van rond de 32 graden. Soms werd er gevraagd je af te zonderen en eens een deel op jezelf te wandelen in stilte. Maar dit was in het begin wat moeilijk en iedereen zocht elkaar op om te

praten. Vanaf de 3de dag begon er iets te veranderen en gingen verschillende jongeren wat apart om in stilte te wandelen.

Geluk zit in de kleine dingen, en dat besef je in de woestijn heel goed. Het tegenkomen van een waterput als het 34 graden is in de volle zon. Pauze nemen onder de enigste boom van de woestijn op dat moment en in de schaduw kunnen zitten. In de middag een pauze nemen en allemaal samen liggen in de schaduw op een matje. Allemaal intens geluk.

Voor mij heeft de reis veel veranderd. Ik heb beseft dat wij het geluk hebben in België om onze "lijdensweg" te kunnen kiezen. We kunnen kiezen welk pad we kiezen maar hier hangt sowieso een soort opoffering of lijden aan. In Marokko hebben ze die vrijheid niet.

+ Alle pijn of moeilijkheden liggen aan de basis van groei. Zonder pijn of je ongemakkelijk voelen groei je niet. Nu aanvaard ik pijn, mezelf niet goed voelen als kracht om te veranderen.

Ik plan bewust rustmomenten in waarbij ik geen gsm gebruik of sta vaker stil bij de schoonheden rondom. De omgeving, natuur, de job als vormingswerker..

2. Was de reis wat je ervan verwacht had? Als dit niet zo was? Wat had je anders voorgesteld?

Lara:

Eerlijk gezegd wist ik niet heel goed wat ik moest verwachten. We werden wel heel goed voorbereid op de reis aan de hand van vormingen, infosessies etc., maar het is toch moeilijk om er een beeld van te hebben als je deze ervaring nog nooit hebt meegemaakt.

De reis overtrof mijn verwachtingen. Ik was in het begin heel sceptisch op de uitspraak dat je als een andere persoon terug komt en dacht: "eerst zien en dan geloven", maar zoals hierboven beschreven brengt de reis wel degelijk veel teweeg aan je binnenkant.

3. Is er een opvolging verbonden aan de reis? Een terugkommoment?

Officieel is er geen opvolging/ terugkommoment verbonden aan de reis. Wij hadden zelf een terugkommoment voorzien met de jongeren van groep INTRO en zijn enkele weken na de reis samen gaan uiteten ter afsluiting.

4. Aan wie zou je dergelijke reis aanraden (als deelnemer, als begeleider)?

Lara:

Ik zou de reis zeker aanraden als deelnemer. Als deelnemer kan je dan helemaal tot jezelf komen en bezig zijn met je eigen proces. Als begeleider moet je het welzijn van de jongeren ook goed bewaken en ben je bezig met hun problemen en moeilijkheden, waardoor je minder bezig kan zijn met je eigen proces. Toch vond ik het ook heel waardevol om de verhalen van de jongeren te horen en om op die manier ook van hen te leren.

Djaga:

Ik zou deze reis als deelnemer aanraden. Zodat je het volledige proces meekrijgt en je zo min mogelijk moet focussen op anderen tijdens deze reis. Als begeleider heb je nog een verantwoordelijkheid over je groep en naar mijn gevoel ga je wat minder naar binnen toe, omdat je er moet zijn voor de anderen in je groep. Kijken naar welke noden je groep heeft, ten alle tijden klaarstaan voor hen.

Ik zou de reis ook aanraden als deelnemer in een groep waar je zo goed als niemand kent. Dit maakt je proces nog intenser, je bent vooral alleen en hierdoor ga je automatisch iets meer naar binnen toe.

5. Het meest ontroerende moment? Het moment waarop je de meeste groei voelde? Of een ander moment van de reis dat je wil delen, zonder te veel persoonlijke informatie te geven?**Lara:**

Het ontroerde mij hoe we de jongeren zagen groeien qua inzichten doorheen de reis. Dat werd duidelijk bij de gesprekken tijdens het wandelen en tijdens de reflectiemomenten. Zo gaven ze bijvoorbeeld aan dat ze nu beseften hoe goed ze het thuis hadden en dat ze dankbaar moesten zijn om de kleine dingen die we zo vanzelfsprekend nemen in België. Een ander voorbeeld is dat het besef kwam dat we thuis alle kansen hebben om onze dromen waar te maken, maar dat ze wel moeite moeten doen om deze kansen te grijpen.

De jongeren inspireerden mij enorm en daar was ik erg dankbaar voor. We leerden van elkaar en van de woestijn, de jongeren van ons, maar wij ook van de hen en dat vond ik prachtig om te zien. Het raakte me ook hoeveel respect iedereen had voor elkaar en hoe iedereen elkaar hielp en motiveerde.

Passage uit mijn schriftje:

“ooit zal dit moment niet meer als een herinnering zijn, maar op dit moment is het het heden en probeer ik zoveel mogelijk te genieten van elke nieuwe ervaring en van elk momentje van puur geluk zoals water, schaduw, de middagpauze waar we allemaal gezellig samen liggen op matrassen, de avonden rond het kampvuur, het wandelen en de gesprekken die ieder op zich weer zo inspirerend zijn, van alle mensen met verschillende persoonlijkheden, van het samen zijn, elkaar helpen, het samen lachen, van het theetje dat we krijgen bij aankomst en vooral van de tijd die we hier hebben en nemen om ons daar bewust van te zijn. Het zijn de kleine dingen waar ik op dit moment enorm van geniet, enorm dankbaar voor ben en waar ik mij nu zo gelukkig door voel!”

Djaga:

Het was mooi om te zien hoe dankbaar de jongeren en mensen van het schooltje in Marokko waren met het aanleggen van de waterput. Het hebben van water uit de kraan dat ze gewoon mogen gebruiken wanneer ze willen.

Dat doet weer beseffen hoe goed we het hier hebben, ons probleem is nooit water. Maar misschien liever iets anders willen drinken. In België heb je keuzes en kan je kiezen waar je naar toe wilt. Dat is luxe op zich en we mogen dankbaar zijn om in dit land te mogen wonen.

Ik moet balans vinden tussen de stress en het leven of geleefd worden in onze maatschappij, denken in de toekomst (ik moet daar nog zijn, zo laat opstaan, dan naar daar) tussen de rust en genieten van het moment, de kleine dingen waarderen.

Groep INTRO ondersteunt dit project samen met vier andere sociale organisaties.